Regulamentul 880/17-apr-2019 privind introducerea şi importul bunurilor culturale

Regulamentul 880/17-apr-2019 din 2019.06.07

Status: Acte în vigoare

Versiune de la: 7 Iunie 2019

Intră în vigoare:
27 Iunie 2019 An

Regulamentul 880/17-apr-2019 privind introducerea şi importul bunurilor culturale

Dată act: 17-apr-2019

Emitent: Consiliul Uniunii Europene;Parlamentul European

PARLAMENTUL EUROPEAN ŞI **CONSILIUL UNIUNII EUROPENE**,

având în vedere Tratatul privind funcţionarea Uniunii Europene, în special articolul 207 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naţionale,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([1]),

([1])Poziţia Parlamentului European din 12 martie 2019 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) şi Decizia Consiliului din 9 aprilie 2019.

întrucât:

(1)Având în vedere Concluziile Consiliului din 12 februarie 2016 privind combaterea finanţării terorismului, Comunicarea Comisiei către Parlamentul European şi Consiliu din 2 februarie 2016 privind Planul de acţiune pentru consolidarea combaterii finanţării terorismului şi Directiva (UE) 2017/541 a Parlamentului European şi a Consiliului ([2]), ar trebui adoptate norme comune privind comerţul cu ţările terţe, astfel încât să se asigure protecţia eficace împotriva comerţului ilicit cu bunuri culturale, şi împotriva pierderii sau a distrugerii acestora, conservarea patrimoniului

cultural al umanităţii, precum şi împiedicarea finanţării terorismului şi a spălării de bani prin vânzarea bunurilor culturale obţinute prin jaf către cumpărători din Uniune.

([2])Directiva (UE) 2017/541 a Parlamentului European şi a Consiliului din 15 martie 2017 privind combaterea terorismului şi de înlocuire a Deciziei-cadru 2002/475/JAI a Consiliului şi de modificare a Deciziei 2005/671/JAI a Consiliului (JO L 88, 31.3.2017, p. 6).

(2)Exploatarea popoarelor şi a teritoriilor poate duce la comerţ ilicit cu bunuri culturale, în special atunci când acest comerţ ilicit îşi are originea în contextul unui conflict armat. În acest sens, prezentul regulament ar trebui să ţină seama mai curând de caracteristicile regionale şi locale ale popoarelor şi teritoriilor decât de valoarea de piaţă a bunurilor culturale.

(3)Bunurile culturale sunt parte a patrimoniului cultural şi au adesea o importanţă culturală, artistică, istorică şi ştiinţifică majoră. Patrimoniul cultural constituie unul dintre elementele de bază ale civilizaţiei având, printre altele, o valoare simbolică, şi fiind parte din memoria culturală a umanităţii. El îmbogăţeşte viaţa culturală a tuturor popoarelor şi îi uneşte pe oameni prin memoria comună, cunoaştere şi dezvoltarea civilizaţiei. Prin urmare, patrimoniul ar trebui să fie protejat împotriva însuşirii ilegale şi a jafului. Jefuirea siturilor arheologice a avut loc dintotdeauna, însă în prezent a ajuns la scară industrială şi, împreună cu comerţul cu bunurile culturale dezgropate în mod ilegal, sunt infracţiuni grave care provoacă suferinţe importante celor afectaţi în mod direct sau indirect. Comerţul ilicit cu bunuri culturale contribuie, în multe cazuri, la impunerea cu forţa a unei omogenizări culturale sau a unei pierderi forţate a identităţii culturale, în timp ce jefuirea bunurilor culturale duce, printre altele, la dezintegrarea culturilor. Atât timp cât este posibilă implicarea în comerţul lucrativ cu bunuri culturale dezgropate în mod ilegal şi obţinerea de profit din acestea fără riscuri notabile, aceste săpături şi jafuri vor continua. Datorită valorii economice şi artistice a bunurilor culturale, pentru acestea există o cerere puternică pe piaţa internaţională. Lipsa unor măsuri legale internaţionale puternice şi aplicarea ineficientă a oricăror măsuri care există conduce la transferul acestor bunuri către economia subterană. În consecinţă, Uniunea ar trebui să interzică introducerea pe teritoriul său vamal a bunurilor culturale exportate ilegal din ţări terţe, punând un accent deosebit pe bunurile culturale care provin din ţări terţe afectate de conflicte armate, în special atunci când aceste bunuri culturale au fost comercializate în mod ilicit de către organizaţii teroriste sau alte organizaţii criminale. Deşi această interdicţie generală nu ar trebui să presupună controale sistematice, statelor membre ar trebui să li se permită să intervină atunci când primesc informaţii privind transporturi suspecte şi să ia toate măsurile care se impun pentru a intercepta bunurile culturale exportate ilicit.

(4)Având în vedere normele diferite aplicabile în statele membre în ceea ce priveşte importul de bunuri culturale pe teritoriul vamal al Uniunii, ar trebui să se ia măsuri în special pentru a garanta

că anumite importuri de bunuri culturale fac obiectul unor controale uniforme la intrarea lor pe teritoriul vamal al Uniunii, pe baza proceselor, procedurilor şi instrumentelor administrative existente menite să asigure o punere în aplicare uniformă a Regulamentului (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European şi al Consiliului ([3]).

([3])Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European şi al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii (JO L 269, 10.10.2013, p. 1).

(5)Protecţia bunurilor culturale care sunt considerate tezaur naţional al statelor membre este deja reglementată de Regulamentul (CE) nr. 116/2009 al Consiliului ([4]) şi de Directiva 2014/60/UE a Parlamentului European şi a Consiliului ([5]). În consecinţă, prezentul regulament nu ar trebui să se aplice bunurilor culturale care au fost create sau descoperite pe teritoriul vamal al Uniunii. Normele comune introduse prin prezentul regulament ar trebui să vizeze tratamentul vamal al bunurilor culturale din afara Uniunii care intră pe teritoriul vamal al Uniunii. În scopul prezentului regulament, teritoriul vamal relevant ar trebui să fie teritoriul vamal al Uniunii în momentul importului.

([4])Regulamentul (CE) nr. 116/2009 al Consiliului din 18 decembrie 2008 privind exportul bunurilor culturale (JO L 39, 10.2.2009, p. 1).

([5])Directiva 2014/60/UE a Parlamentului European şi a Consiliului din 15 mai 2014 privind restituirea bunurilor culturale care au părăsit ilegal teritoriul unui stat membru şi de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1024/2012 (JO L 159, 28.5.2014, p. 1).

(6)Măsurile de control care trebuie puse în aplicare în cazul zonelor libere şi al aşa-numitelor "porturi libere" ar trebui să aibă un domeniu de aplicare cât mai larg cu putinţă în ceea ce priveşte regimurile vamale vizate, pentru a preveni eludarea prezentului regulament prin exploatarea zonelor libere respective, care pot fi utilizate pentru proliferarea continuă a comerţului ilicit. Aşadar, respectivele măsuri de control ar trebui să vizeze nu numai bunurile culturale puse în liberă circulaţie, ci şi cele plasate sub un regim vamal special. Acest domeniu de aplicare nu ar trebui însă să depăşească obiectivul de prevenire a intrării bunurilor culturale exportate ilegal pe teritoriul vamal al Uniunii. În consecinţă, măsurile de control sistematic ar trebui să excludă tranzitul, incluzând însă punerea în liberă circulaţie şi unele dintre regimurile vamale speciale sub care pot fi plasate bunurile care intră pe teritoriul vamal al Uniunii.

(7)Multe ţări terţe şi majoritatea statelor membre sunt familiarizate cu definiţiile utilizate în Convenţia UNESCO privind mijloacele de interzicere şi prevenire a importului, exportului şi transferului ilicit de proprietate culturală, semnată la Paris la 14 noiembrie 1970 ("Convenţia UNESCO din 1970"), la care

sunt părţi un număr semnificativ de state membre, şi în Convenţia UNIDROIT privind bunurile culturale furate sau exportate ilegal, semnată la Roma la 24 iunie 1995. Din acest motiv, definiţiile utilizate în prezentul regulament sunt bazate pe respectivele definiţii.

(8)Legalitatea exporturilor bunurilor culturale ar trebui examinată în principal pe baza legilor şi reglementărilor din ţara în care au fost create sau descoperite bunurile culturale respective. Cu toate acestea, pentru a nu împiedica în mod nejustificat comerţul legitim, unei persoane care intenţionează să importe bunuri culturale pe teritoriul vamal al Uniunii ar trebui, în anumite cazuri, să i se permită în mod excepţional să prezinte dovezi ale exportului licit dintr-o ţară terţă diferită, în care s-au aflat bunurile culturale înainte de expedierea lor în Uniune. Această excepţie ar trebui să se aplice în cazurile în care ţara în care au fost create sau descoperite bunurile culturale nu poate fi stabilită cu precizie sau atunci când exportul bunurilor culturale în cauză a avut loc înainte de intrarea în vigoare a Convenţiei UNESCO din 1970, mai exact la 24 aprilie 1972. Pentru a preveni eludarea prezentului regulament prin simpla trimitere de bunuri culturale exportate în mod ilegal într-o altă ţară terţă înainte de importul lor în Uniune, aceste excepţii ar trebui să se aplice în situaţia în care bunurile culturale s-au aflat într-o ţară terţă pe o perioadă mai mare de cinci ani în alte scopuri decât pentru utilizare temporară, tranzit, reexport sau transbordare. Dacă aceste condiţii sunt îndeplinite în cazul mai multor ţări, ţara relevantă ar trebui să fie ultima dintre aceste ţări, înainte de introducerea bunurilor culturale pe teritoriul vamal al Uniunii.

(9)Articolul 5 din Convenţia UNESCO din 1970 solicită statelor care sunt părţi la convenţie instituirea unuia sau mai multor servicii naţionale pentru protecţia bunurilor culturale împotriva importului, exportului şi transferului de proprietate ilicit. Serviciile naţionale respective ar trebui dotate cu personal calificat suficient pentru a asigura protecţia menţionată în conformitate cu această convenţie, şi pentru a permite colaborarea activă necesară dintre autorităţile competente ale statelor membre care sunt părţi la convenţie, în materie de securitate şi în lupta împotriva importului ilegal de bunuri culturale, în special din zonele afectate de conflictele armate.

(10)Pentru a nu împiedica în mod disproporţionat comerţul cu bunuri culturale peste frontiera externă a Uniunii, prezentul regulament ar trebui să se aplice numai bunurilor culturale peste o anumită vechime, care este stabilită de prezentul regulament. În plus, este oportun să se stabilească un prag financiar în scopul de a exclude bunurile culturale cu valoare mai mică de la aplicarea condiţiilor şi procedurilor pentru importul acestora pe teritoriul vamal al Uniunii. Datorită acelor praguri, măsurile prevăzute de prezentul regulament se vor concentra asupra acelor bunuri culturale cu cea mai mare probabilitate de a fi vizate de jefuitori în zonele de conflict, fără a exclude alte bunuri al căror control este necesar pentru a asigura protecţia patrimoniului cultural.

(11)Comerţul ilicit cu bunuri culturale obţinute prin jaf a fost identificat ca o posibilă sursă de finanţare a terorismului şi de spălare de bani în cadrul evaluării la nivel supranaţional a riscurilor legate de spălarea

banilor şi finanţarea terorismului, care afectează piaţa internă.

(12)Întrucât anumite categorii de bunuri culturale, şi anume obiectele arheologice şi elementele unor monumente, sunt deosebit de vulnerabile la jafuri şi distrugere, este necesar să se prevadă un sistem de control mai riguros înainte ca acestora să li se permită să intre pe teritoriul vamal al Uniunii. Un astfel de sistem ar trebui să impună prezentarea unei licenţe de import eliberate de autoritatea competentă dintr-un stat membru înainte de punerea în liberă circulaţie a bunurilor culturale respective în Uniune sau de plasarea lor sub un regim vamal special, altul decât tranzitul. Persoanele care doresc să obţină o altfel de licenţă ar trebui să fie în măsură să demonstreze legalitatea exportului din ţara în care au fost create sau descoperite bunurile culturale, prin documentele justificative şi dovezile corespunzătoare, cum ar fi certificate de export, titluri de proprietate, facturi, contracte de vânzare, documente de asigurare, documente de transport şi evaluări ale experţilor. Pe baza unor cereri complete şi corecte, autorităţile competente ale statelor membre ar trebui să decidă asupra eliberării fără întârzieri nejustificate a unei licenţe. Toate licenţele de import ar trebui să fie stocate într-un sistem electronic.

(13)O icoană este orice reprezentare a unei personalităţi religioase sau a unui eveniment religios. Aceasta poate fi produsă pe diverse suporturi şi în diverse dimensiuni şi poate fi în formă monumentală sau portabilă. În cazurile în care aceasta a făcut parte, de exemplu, din interiorul unei biserici, al unei mănăstiri, al unei capele, fie ca element de sine stătător, fie ca parte a mobilierului arhitectural, de exemplu un iconostas sau un suport pentru icoane, este o parte vitală şi inseparabilă a serviciului divin şi a vieţii liturgice, şi ar trebui considerată ca făcând parte integrantă dintr-un monument religios care a fost dezmembrat. Chiar şi în cazurile în care nu se cunoaşte cărui monument specific i-a aparţinut icoana, însă există dovezi că aceasta a făcut parte integrantă dintr-un monument, în special atunci când prezintă semne sau elemente care indică faptul că a făcut parte dintr-un iconostas sau un suport pentru icoane, icoana ar trebui să fie totuşi încadrată în categoria "elemente ale unor monumente artistice sau istorice sau ale unor situri arheologice care au fost dezmembrate", menţionate în anexă.

(14)Ţinând seama de natura specifică a bunurilor culturale, rolul autorităţilor vamale este extrem de important şi acestea ar trebui să poată, dacă este necesar, să solicite informaţii suplimentare de la declarant şi să analizeze bunurile culturale procedând la o examinare fizică.

(15)Pentru categoriile de bunuri culturale pentru importul cărora nu se solicită licenţă de import, persoanele care doresc să importe astfel de bunuri pe teritoriul vamal al Uniunii ar trebui să depună o declaraţie prin care să certifice şi să îşi asume responsabilitatea pentru legalitatea exportului din ţara terţă şi să ofere informaţii suficiente pentru identificarea bunurilor culturale respective de către autorităţile vamale. Pentru a facilita procedura şi din motive de securitate juridică, informaţiile despre bunurile culturale ar trebui să fie furnizate prin intermediul unui document standardizat. Pentru descrierea bunurilor culturale ar putea fi utilizat standardul Object ID recomandat de UNESCO. Deţinătorul

bunurilor ar trebui să înregistreze acele detalii într-un sistem electronic pentru a facilita identificarea de către autorităţile vamale, pentru a permite analiza de risc şi controale specifice şi pentru a asigura trasabilitatea după intrarea bunurilor culturale pe piaţa internă.

(16)În contextul sistemului de ghişeu unic al UE pentru vămi, Comisia ar trebui să aibă responsabilitatea de a institui un sistem electronic centralizat pentru transmiterea cererilor de licenţe de import şi a declaraţiilor importatorilor, precum şi pentru stocarea informaţiilor şi pentru schimbul de informaţii între autorităţile statelor membre, în special în ceea ce priveşte declaraţiile importatorilor şi licenţele de import.

(17)Ar trebui să fie posibil ca prelucrarea datelor în temeiul prezentului regulament să includă şi datele cu caracter personal şi ca astfel de prelucrare să fie efectuată în conformitate cu dreptul Uniunii. Statele membre şi Comisia ar trebui să prelucreze date cu caracter personal numai în scopurile prezentului regulament sau în circumstanţe justificate în mod corespunzător, în scopul prevenirii, investigării, depistării sau urmăririi penale a infracţiunilor sau în scopul executării sancţiunilor penale, inclusiv al protejării împotriva ameninţărilor la adresa securităţii publice şi al prevenirii acestora. Orice colectare, divulgare, transmitere, comunicare şi orice altă formă de prelucrare a datelor cu caracter personal în cadrul domeniului de aplicare al prezentului regulament ar trebui să facă obiectul cerinţelor Regulamentelor (UE) 2016/679 ([6]) şi (UE) 2018/1725 ([7]) ale Parlamentului European şi ale Consiliului. Prelucrarea datelor cu caracter personal în sensul prezentului regulament ar trebui să respecte şi dreptul la respectarea vieţii private şi de familie, recunoscut de articolul 8 din Convenţia pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale a Consiliului Europei, precum şi dreptul la respectarea vieţii private şi de familie şi dreptul la protecţia datelor cu caracter personal, recunoscute de articolul 7 şi, respectiv, articolul 8 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

([6])Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European şi al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecţia persoanelor fizice în ceea ce priveşte prelucrarea datelor cu caracter personal şi privind libera circulaţie a acestor date şi de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecţia datelor) (JO L 119, 4.5.2016, p. 1).

([7])Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European şi al Consiliului din 23 octombrie 2018 privind protecţia persoanelor fizice în ceea ce priveşte prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituţiile, organele, oficiile şi agenţiile Uniunii şi privind libera circulaţie a acestor date şi de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 45/2001 şi a Deciziei nr. 1247/2002/CE (JO L 295, 21.11.2018, p. 39).

(18)Bunurile culturale care nu au fost create sau descoperite pe teritoriul vamal al Uniunii, dar care au fost exportate ca bunuri ale Uniunii nu ar trebui să facă obiectul obligaţiei de prezentare a unei licenţe de

import sau a unei declaraţii a importatorului atunci când sunt reintroduse pe teritoriul vamal al Uniunii ca mărfuri reintroduse în sensul Regulamentului (UE) nr. 952/2013.

(19)Admiterea temporară a bunurilor culturale în scopuri educaţionale, ştiinţifice, de conservare, de restaurare, de expunere, de digitalizare, pentru arta spectacolului, în scopul cercetării efectuate de instituţii academice sau cooperării între muzee sau instituţii similare nu ar trebui să facă obiectul obligaţiei de prezentare a unei licenţe de import sau a unei declaraţii a importatorului.

(20)Depozitarea bunurilor culturale din ţări afectate de conflicte armate sau de un dezastru natural în scopul exclusiv de a asigura păstrarea lor în condiţii de siguranţă şi conservarea lor de către sau sub supravegherea unei autorităţi publice nu ar trebui să fie condiţionată de prezentarea unei licenţe de import sau a unei declaraţii a importatorului.

(21)Pentru a facilita prezentarea bunurilor culturale la târguri de artă comerciale, nu ar trebui să fie necesară o licenţă de import atunci când bunurile culturale se află sub regimul de admitere temporară, în sensul articolului 250 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013, şi atunci când în locul licenţei de import este furnizată o declaraţie a importatorului. Cu toate acestea, prezentarea unei licenţe de import ar trebui să fie necesară în cazul în care astfel de bunuri culturale urmează să rămână în Uniune după încheierea târgului de artă.

(22)Pentru a asigura condiţii uniforme de punere în aplicare a prezentului regulament, Comisiei ar trebui să i se confere competenţe de executare pentru a adopta dispoziţii detaliate pentru: bunurile culturale care sunt bunuri reintroduse sau admiterea temporară a bunurilor culturale pe teritoriul vamal al Uniunii şi păstrarea în siguranţă a acestora, modelele de cereri de licenţe de import şi de formulare de licenţă de import, modele de declaraţii ale importatorilor precum şi documentele însoţitoare necesare, şi alte norme procedurale privind depunerea şi prelucrarea acestora. Comisiei ar trebui să i se confere competenţe de executare şi în ceea ce priveşte stabilirea modalităţilor de creare a unui sistem electronic pentru transmiterea cererilor de licenţe de import şi a declaraţiilor importatorilor, pentru stocarea informaţiilor şi pentru schimbul de informaţii între statele membre. Respectivele competenţe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European şi al Consiliului ([8]).

([8])Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European şi al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor şi principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competenţelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

(23)Pentru a asigura o coordonare eficace şi a evita suprapunerea eforturilor atunci când organizează formări, activităţi de consolidare a capacităţilor şi campanii de sensibilizare, precum şi pentru a comanda studii de cercetare relevante şi elaborarea de standarde, după caz, Comisia şi statele membre ar trebui să

coopereze cu organizaţii şi organisme internaţionale, cum ar fi UNESCO, INTERPOL, EUROPOL, Organizaţia Mondială a Vămilor, Centrul internaţional de studiu al conservării şi restaurării bunurilor culturale şi Consiliul Internaţional al Muzeelor (ICOM).

(24)Ar trebui colectate şi transmise electronic între statele membre şi Comisie informaţii relevante privind fluxurile comerciale de bunuri culturale, pentru a sprijini punerea în aplicare eficientă a regulamentului şi a oferi o bază pentru viitoarea evaluare a acestuia. Din motive de transparenţă şi de control public, ar trebui publicate cât mai multe informaţii posibil. Fluxurile comerciale de bunuri culturale nu pot fi monitorizate eficient doar pe baza valorii sau a greutăţii lor. Este esenţial să se colecteze pe cale electronică informaţii cu privire la numărul de articole declarate. Întrucât în Nomenclatura combinată nu este specificată nicio unitate suplimentară de măsură pentru bunurile culturale, este necesar să se prevadă obligaţia declarării numărului de articole.

(25)Strategia şi planul de acţiune ale UE pentru gestionarea riscurilor vamale urmăresc, printre altele, consolidarea capacităţilor autorităţilor vamale de a-şi spori viteza de reacţie la riscurile în materie de bunuri culturale. Ar trebui utilizat cadrul comun de gestionare a riscurilor prevăzut în Regulamentul (UE) nr. 952/2013, iar informaţiile relevante privind riscurile ar trebui să fie comunicate între autorităţile vamale.

(26)Pentru a beneficia de expertiză din partea organizaţiilor şi organismelor internaţionale care sunt active în domeniul culturii, precum şi de experienţa lor în ceea ce priveşte comerţul ilicit cu bunuri culturale, recomandările şi orientările emise de aceste organizaţii şi organisme ar trebui luate în considerare în cadrul comun de gestionare a riscurilor atunci când se identifică riscuri legate de bunurile culturale. În special, listele roşii publicate de ICOM ar trebui să servească drept orientări pentru identificarea acelor ţări terţe al căror patrimoniu este cel mai expus riscurilor şi a bunurilor exportate din aceste ţări care ar putea face mai des obiectul comerţului ilicit.

(27)Este necesar să se organizeze campanii de sensibilizare, destinate cumpărătorilor de bunuri culturale, cu privire la riscurile aferente comerţului ilicit, precum şi să se ofere asistenţă actorilor de pe piaţă în vederea înţelegerii şi a aplicării prezentului regulament. Statele membre ar trebui să implice în diseminarea acestor informaţii punctele naţionale de contact şi alte servicii relevante de furnizare de informaţii.

(28)Comisia ar trebui să asigure faptul că microîntreprinderile şi întreprinderile mici şi mijlocii (IMM) beneficiază de o asistenţă tehnică adecvată şi ar trebui să faciliteze furnizarea de informaţii către acestea, în vederea punerii în aplicare eficiente a prezentului regulament. IMM-urile stabilite în Uniune şi care importă bunuri culturale ar trebui, prin urmare, să beneficieze de programele actuale şi viitoare ale Uniunii de sprijinire a competitivităţii întreprinderilor mici şi mijlocii.

(29)În scopul de a încuraja respectarea legislaţiei şi de a descuraja eludarea acesteia, statele membre ar trebui să introducă sancţiuni eficace, proporţionate şi disuasive pentru nerespectarea dispoziţiilor prezentului regulament şi să le comunice Comisiei. Sancţiunile prevăzute de statele membre pentru încălcarea dispoziţiilor prezentului regulament ar trebui să aibă un efect de descurajare echivalent la nivelul întregii Uniuni.

(30)Statele membre ar trebui să se asigure că autorităţile vamale şi autorităţile competente convin asupra unor măsuri în temeiul articolului 198 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013. Detaliile privind măsurile respective ar trebui să facă obiectul dreptului intern.

(31)Comisia ar trebui să adopte, fără întârziere, normele de punere în aplicare a prezentului regulament, în special pe cele referitoare la formularele electronice standardizate adecvate pentru a fi utilizate în vederea unei cereri de eliberare a unei licenţe de import sau pentru pregătirea unei declaraţii a importatorului, precum şi să instituie apoi sistemul electronic în cel mai scurt timp posibil. Aplicarea dispoziţiilor referitoare la licenţele de import şi la declaraţiile importatorilor ar trebui să fie amânată în consecinţă.

(32)În conformitate cu principiul proporţionalităţii, este necesar şi util, pentru realizarea obiectivelor fundamentale ale prezentului regulament, să se stabilească normele referitoare la procedura de introducere, precum şi condiţiile şi procedurile pentru importul bunurilor culturale pe teritoriul vamal al Uniunii. Prezentul regulament nu depăşeşte ceea ce este necesar pentru îndeplinirea obiectivului respectiv, în conformitate cu articolul 5 alineatul (4) din Tratatul privind Uniunea Europeană,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

-****-

Art. 1: Obiect şi domeniu de aplicare

(1)Prezentul regulament stabileşte condiţiile de introducere a bunurilor culturale şi condiţiile şi procedurile de import al bunurilor culturale, în vederea protejării patrimoniului cultural al umanităţii şi a împiedicării comerţului ilicit cu bunuri culturale, în special în cazul în care un astfel de comerţ ilicit ar putea contribui la finanţarea terorismului.

(2)Prezentul regulament nu se aplică bunurilor culturale care fie au fost create, fie au fost descoperite pe teritoriul vamal al Uniunii.

Art. 2: Definiţii

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiţii:

1. "bunuri culturale" înseamnă orice articol care are importanţă pentru arheologie, preistorie, istorie, literatură, artă sau ştiinţă, astfel cum este menţionat în anexă;

2. "introducerea bunurilor culturale" înseamnă intrarea pe teritoriul vamal al Uniunii a oricăror bunuri culturale care fac obiectul supravegherii vamale sau al controlului vamal pe teritoriul vamal al Uniunii, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 952/2013;

3. **"importul bunurilor culturale" înseamnă:**

(a)punerea în liberă circulaţie a bunurilor culturale, după cum se prevede la articolul 201 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013; sau

(b)**includerea bunurilor culturale într-una dintre categoriile următoare de regimuri speciale menţionate la articolul 210 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013:**

(i)depozitare, care cuprinde antrepozitare vamală şi zone libere,

(ii)utilizare specifică, care cuprinde admiterea temporară şi destinaţia finală,

(iii)perfecţionare activă;

4. "titularul bunurilor" înseamnă titularul mărfurilor, astfel cum este definit la articolul 5 punctul 34 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013;

5. "autorităţi competente" înseamnă autorităţile publice desemnate de statele membre pentru a elibera licenţe de import.

Art. 3: Introducerea şi importul bunurilor culturale

(1)**Este interzisă introducerea bunurilor culturale menţionate în partea A din anexă care au fost îndepărtate de pe teritoriul ţării în care au fost create sau descoperite, într-un mod care încalcă legile şi reglementările din ţara respectivă.**

Autorităţile vamale şi autorităţile competente iau orice măsuri adecvate atunci când există o tentativă de a introduce bunurile culturale menţionate la primul paragraf.

(2)**Importul bunurilor culturale enumerate în părţile B şi C din anexă este permis numai cu condiţia furnizării:**

a)unei licenţe de import eliberate în conformitate cu articolul 4 sau

b)unei declaraţii a importatorului depuse în conformitate cu articolul 5.

(3)Licenţa de import sau declaraţia importatorului menţionată la alineatul (2) din prezentul articol se furnizează autorităţilor vamale în conformitate cu articolul 163 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013. În cazul în care bunurile culturale sunt plasate sub regimul de zonă liberă, titularul bunurilor furnizează licenţa de import sau declaraţia importatorului în momentul prezentării bunurilor, în conformitate cu

articolul 245 alineatul (1) literele (a) şi (b) din Regulamentul (UE) nr. 952/2013.

(4)**Alineatul (2) din prezentul articol nu se aplică:**

a)bunurilor culturale care sunt mărfuri reintroduse, în sensul articolului 203 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013;

b)importului de bunuri culturale în scopul exclusiv de a asigura păstrarea lor în condiţii de siguranţă de către sau sub supravegherea unei autorităţi publice, cu intenţia de a reintroduce aceste bunuri culturale atunci când situaţia o permite;

c)admiterii temporare, în sensul articolului 250 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013, a bunurilor culturale pe teritoriul vamal al Uniunii în scopuri educaţionale, ştiinţifice, de conservare, de restaurare, de expunere, de digitalizare, pentru arta spectacolului, în scopul cercetării efectuate de instituţii academice sau în scopul cooperării între muzee sau instituţii similare.

(5)**Nu se solicită licenţă de import pentru bunurile culturale care au fost plasate sub regimul de admitere temporară, în sensul articolului 250 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013, în cazul în care astfel de bunuri urmează să fie prezentate la târguri de artă comerciale. În aceste cazuri, trebuie furnizată o declaraţie a importatorului în conformitate cu procedura de la articolul 5 din prezentul regulament.**

Cu toate acestea, în cazul în care respectivele bunuri culturale sunt plasate ulterior sub un alt regim vamal menţionat la articolul 2 punctul 3 din prezentul regulament, este necesară o licenţă de import eliberată în conformitate cu articolul 4 din prezentul regulament.

(6)Comisia stabileşte, prin intermediul actelor de punere în aplicare, dispoziţiile detaliate pentru bunurile culturale care sunt bunuri reintroduse, pentru importul de bunuri culturale în vederea păstrării lor în condiţii de siguranţă şi pentru admiterea temporară a bunurilor culturale, astfel cum se menţionează la alineatele (4) şi 5 din prezentul articol. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menţionată la articolul 13 alineatul (2).

(7)Alineatul (2) din prezentul articol nu aduce atingere altor măsuri adoptate de Uniune în conformitate cu articolul 215 din Tratatul privind funcţionarea Uniunii Europene.

(8)Atunci când se depune o declaraţie vamală pentru importul de bunuri culturale enumerate în părţile B şi C din anexă, numărul de articole se indică cu ajutorul unităţii suplimentare, astfel cum figurează în anexă. În cazul în care bunurile culturale sunt plasate sub regimul de zonă liberă, titularul bunurilor trebuie să indice numărul de articole în momentul prezentării bunurilor, în conformitate cu articolul 245 alineatul (1) literele (a) şi (b) din Regulamentul (UE) nr. 952/2013.

Art. 4: Licenţa de import

(1)Importul bunurilor culturale enumerate în partea B din anexă, altele decât cele prevăzute la articolul 3 alineatele (4) și (5), este condiționat de prezentarea unei licențe de import. Licența de import se eliberează de autoritatea competentă din statul membru în care bunurile culturale sunt plasate pentru prima dată sub unul dintre regimurile vamale menționate la articolul 2 punctul 3.

(2)Licențele de import eliberate de autoritățile competente ale statelor membre în conformitate cu prezentul articol sunt valabile în întreaga Uniune.

(3)O licență de import eliberată în conformitate cu prezentul articol nu poate fi considerată drept o dovadă a provenienței sau a proprietății legale a bunurilor culturale în cauză.

(4)**Titularul bunurilor solicită, prin intermediul sistemului electronic menționat la articolul 8, să îi fie eliberată o licență de import de către autoritatea competentă a statului membru menționată la alineatul (1) din prezentul articol. Cererea este însoțită de orice documente justificative și informații care să dovedească faptul că bunurile culturale în cauză au fost exportate din țara în care au fost create sau descoperite, într-un mod conform cu legile și reglementările acestei țări, sau care să dovedească absența unor astfel de legi și reglementări în momentul în care bunurile au fost scoase de pe teritoriul acesteia.**

Prin derogare de la primul paragraf, în locul celor menționate în acesta, cererea poate fi însoțită de orice documente justificative și informații care să dovedească faptul că bunurile culturale în cauză au fost exportate într-un mod conform cu legile și reglementările ultimei țări în care s-au aflat pe o perioadă mai mare de cinci ani în alte scopuri decât pentru utilizare temporară, tranzit, reexport sau transbordare, în următoarele cazuri:

a)țara în care au fost create sau descoperite bunurile culturale nu poate fi stabilită cu precizie; sau

b)bunurile culturale au fost scoase înainte de 24 aprilie 1972 din țara în care au fost create sau descoperite.

(5)Dovezile referitoare la faptul că bunurile culturale în cauză au fost exportate în conformitate cu alineatul (4) se furnizează sub forma certificatelor de export sau a licențelor de export în cazul în care țara respectivă a stabilit astfel de documente pentru exportul bunurilor culturale la momentul exportului.

(6)Autoritatea competentă verifică dacă cererea este completă. Autoritatea în cauză cere solicitantului, în termen de 21 de zile de la primirea cererii, să prezinte eventuale informații sau documente suplimentare sau care lipsesc.

(7)**În termen de 90 de zile de la primirea cererii complete, autoritatea competentă o verifică și decide dacă să elibereze licența de import sau să respingă cererea.**

Autoritatea competentă respinge cererea în cazul în care:

a)deține informații sau are motive rezonabile să creadă că bunurile culturale au fost îndepărtate de pe

teritoriul ţării în care au fost create sau descoperite, într-un mod care a încălcat legile şi reglementările ţării respective;

b)nu i-au fost furnizate dovezile prevăzute la alineatul (4);

c)deţine informaţii sau are motive rezonabile să creadă că titularul bunurilor nu le-a achiziţionat pe căi legale; sau

d)a fost informată că sunt în curs de examinare cereri de restituire a bunurilor culturale respective din partea autorităţilor ţării în care au fost create sau descoperite.

(8)În cazul respingerii cererii, decizia administrativă menţionată la alineatul (7), împreună cu o expunere de motive şi informaţii privind procedura de contestare, este comunicată solicitantului fără întârziere.

(9)Atunci când depune o cerere de eliberare a unei licenţe de import al unor bunuri culturale, licenţă pentru care i-a fost deja respinsă o cerere, solicitantul informează autoritatea competentă la care depune cererea cu privire la această respingere anterioară.

(10)În cazul în care un stat membru respinge o cerere, această respingere, precum şi motivele care au stat la baza ei se comunică celuilalt stat membru şi Comisiei prin intermediul sistemului electronic menţionat la articolul 8.

(11)**Statele membre desemnează fără întârziere autorităţile competente pentru eliberarea licenţelor de import în conformitate cu prezentul articol. Statele membre transmit Comisiei datele de contact ale autorităţilor competente şi orice modificări ale acestor date.**

Comisia publică datele de contact ale autorităţilor competente, precum şi eventualele modificări ale acestor date, în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria C.

(12)Comisia stabileşte, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, modelul şi formatul cererii de eliberare a licenţei de import şi indică eventualele documente justificative care să dovedească proveniența legală a bunurilor culturale în cauză, precum şi modalităţile procedurale de depunere şi prelucrare a unei astfel de cereri. Pentru stabilirea acestor elemente, Comisia depune toate eforturile pentru a asigura aplicarea uniformă de către autorităţile competente a procedurilor de acordare a licenţelor de import. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menţionată la articolul 13 alineatul (2).

Art. 5: Declaraţia importatorului

(1)Importul bunurilor culturale enumerate în partea C din anexă necesită prezentarea unei declaraţii a importatorului pe care titularul bunurilor o înregistrează prin intermediul sistemului electronic menţionat la articolul 8.

(2)**Declaraţia importatorului cuprinde:**

a)o declaraţie semnată de titularul bunurilor care să ateste că bunurile culturale au fost exportate din ţara în care au fost create sau descoperite, într-un mod conform cu legile şi reglementările aflate în vigoare în această ţară în momentul în care bunurile au fost scoase de pe teritoriul său şi

b)**un document standardizat care descrie bunurile culturale în cauză suficient de detaliat pentru a permite identificarea acestora de către autorităţi şi efectuarea unei analize de risc şi a unor controale punctuale.**

Prin derogare de la litera (a) din primul paragraf, în locul celor menţionate în aceasta, în declaraţie se poate atesta că bunurile culturale în cauză au fost exportate într-un mod conform cu legile şi reglementările ultimei ţări în care s-au aflat pe o perioadă mai mare de cinci ani în alte scopuri decât pentru utilizare temporară, tranzit, reexport sau transbordare, în următoarele cazuri:

(a)ţara în care au fost create sau descoperite bunurile culturale nu poate fi stabilită cu precizie sau

(b)bunurile culturale au fost scoase înainte de 24 aprilie 1972 din ţara în care au fost create sau descoperite.

(3)Comisia stabileşte, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, modelul standardizat şi formatul declaraţiei importatorului precum şi modalităţile procedurale pentru depunerea acesteia şi trebuie să indice eventualele documente justificative care să dovedească provenienţa legală a bunurilor culturale în cauză, care ar trebui să se afle în posesia titularului bunurilor, precum şi normele de prelucrare a declaraţiei importatorului. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menţionată la articolul 13 alineatul (2).

Art. 6: Birourile vamale competente

Statele membre pot limita numărul birourilor vamale care au competenţa de a trata importul bunurilor culturale care fac obiectul prezentului regulament. În cazul în care aplică o astfel de restricţie, statele membre transmit Comisiei datele de contact ale respectivelor birouri vamale şi orice modificări ale acestor date.

Comisia publică datele de contact ale birourilor vamale competente, precum şi eventualele modificări ale acestor date, în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria C.

Art. 7: Cooperarea administrativă

În scopul punerii în aplicare a prezentului regulament, statele membre asigură cooperarea între autorităţile lor vamale, precum şi între acestea şi autorităţile competente menţionate la articolul 4.

Art. 8: Utilizarea unui sistem electronic

(1)**Stocarea şi schimbul de informaţii între autorităţile statelor membre, în special în ceea ce**

priveşte licenţele de import şi declaraţiile importatorilor, se realizează prin intermediul unui sistem electronic centralizat.

În cazul unei avarii temporare a sistemului electronic, pot fi utilizate în mod temporar alte mijloace pentru stocarea şi schimbul de informaţii.

(2)**Comisia stabileşte, prin intermediul unor acte de punere în aplicare:**

a)modalităţile de punere în funcţiune, operare şi întreţinere a sistemului electronic, astfel cum sunt menţionate la alineatul (1);

b)**modalităţile detaliate de depunere, prelucrare, stocare şi schimb de informaţii între autorităţile statelor membre prin intermediul sistemului electronic sau prin alte mijloace, astfel cum sunt menţionate la alineatul (1).**

Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menţionată la articolul 13 alineatul (2) până la 28 iunie 2021.

Art. 9: Instituirea unui sistem electronic

Comisia instituie sistemul electronic menţionat la articolul 8. Sistemul electronic intră în funcţiune în termen de cel mult patru ani de la data intrării în vigoare a primului dintre actele de punere în aplicare menţionate la articolul 8 alineatul (2).

Art. 10: Protecţia datelor cu caracter personal şi perioadele de păstrare a datelor

(1)Autorităţile vamale şi autorităţile competente ale statelor membre acţionează în calitate de operatori ai datelor cu caracter personal pe care le-au obţinut în temeiul articolelor 4, 5 şi 8.

(2)Prelucrarea datelor cu caracter personal în baza prezentului regulament are loc numai în scopurile definite la articolul 1 alineatul (1).

(3)Datele cu caracter personal obţinute în conformitate cu articolele 4, 5 şi 8 sunt accesate numai de către personalul autorizat în mod corespunzător al autorităţilor şi sunt protejate în mod adecvat împotriva accesului sau comunicării neautorizate. Ele nu pot fi divulgate sau comunicate fără autorizarea scrisă expresă din partea autorităţii care a obţinut iniţial informaţiile. Cu toate acestea, o astfel de autorizaţie nu este necesară în cazul în care autorităţile sunt obligate să divulge sau să comunice informaţiile respective în conformitate cu dispoziţiile legale în vigoare în statul membru în cauză, în special în legătură cu procedurile judiciare.

(4)Autorităţile stochează datele cu caracter personal obţinute în temeiul articolelor 4, 5 şi 8 pentru o perioadă de 20 de ani de la data la care au fost obţinute datele. La expirarea perioadei respective, aceste date cu caracter personal se şterg.

Art. 11: Sancţiuni

Statele membre stabilesc normele privind sancţiunile aplicabile în cazul încălcării prezentului regulament şi iau toate măsurile necesare pentru a garanta punerea în aplicare a acestora. Sancţiunile prevăzute sunt eficace, proporţionale şi cu efect de descurajare.

Până la 28 decembrie 2020, statele membre notifică Comisiei normele privind sancţiunile aplicabile în cazul introducerii de bunuri culturale într-un mod care încalcă articolul 3 alineatul (1) şi măsurile conexe.

Până la 28 iunie 2025, statele membre notifică Comisiei normele privind sancţiunile aplicabile în cazul încălcării prezentului regulament, în special în cazul prezentării de declaraţii false sau informaţii false şi măsurile conexe.

Statele membre notifică Comisiei, fără întârziere, orice modificare ulterioară care vizează normele respective.

Art. 12: Cooperarea cu ţările terţe

În domeniile care fac obiectul activităţilor sale şi în măsura necesară pentru îndeplinirea sarcinilor sale prevăzute în prezentul regulament, Comisia poate organiza activităţi de formare şi de consolidare a capacităţilor pentru ţările terţe, în cooperare cu statele membre.

Art. 13: Procedura comitetului

(1)Comisia este asistată de comitetul instituit prin articolul 8 din Regulamentul (CE) nr. 116/2009 al Consiliului. Respectivul comitet reprezintă un comitet în înţelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2)Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Art. 14: Raportare şi evaluare

(1)**Statele membre furnizează Comisiei informaţii privind punerea în aplicare a prezentului regulament.**

În acest scop, Comisia adresează statelor membre chestionare relevante. Statele membre au la dispoziţie şase luni de la primirea chestionarului pentru a comunica Comisiei informaţiile solicitate.

(2)În termen de trei ani de la data la care prezentul regulament devine aplicabil în întregime şi, ulterior, o dată la cinci ani, Comisia prezintă Parlamentului European şi Consiliului un raport privind punerea în aplicare a prezentului regulament. Raportul este pus la dispoziţia publicului şi include informaţii statistice relevante atât la nivelul Uniunii, cât şi la nivel naţional, cum ar fi numărul de licenţe de import eliberate şi de cereri respinse, precum şi numărul de declaraţii ale importatorilor depuse. Acesta cuprinde o analizare a punerii efective în aplicare, inclusiv a impactului asupra operatorilor economici din Uniune,

îndeosebi asupra IMM-urilor.

(3)Până la 28 iunie 2020 și, ulterior, la fiecare 12 luni, până când sistemul electronic prevăzut la articolul 9 este instituit, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind progresele înregistrate în ceea ce privește adoptarea actelor de punere în aplicare prevăzute la articolul 8 alineatul (2) și instituirea sistemului electronic prevăzut la articolul 9.

Art. 15: Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.

Art. 16: Aplicarea

(1)Prezentul regulament se aplică de la data intrării sale în vigoare.

(2)**În pofida alineatului (1):**

a)articolul 3 alineatul (1) se aplică de la 28 decembrie 2020;

b)**articolul 3 alineatele (2)-(5), (7) și (8), articolul 4 alineatele (1)-(10), articolul 5 alineatele (1) și (2) și articolul 8 alineatul (1) se aplică de la data la care sistemul electronic menționat la articolul 8 devine operațional sau cel târziu de la 28 iunie 2025. Comisia publică data la care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la prezentul alineat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria C.**

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

-****-

Adoptat la Strasbourg, 17 aprilie 2019.

Pentru Parlamentul European
Președintele
A. TAJANI
Pentru Consiliu
Președintele
G. CIAMBA

ANEXĂ:

Partea A:Bunurile culturale care intră sub incidența articolului 3 alineatul (1)

(a) colecții și specimene rare de zoologie, botanică, mineralogie și anatomie sau obiecte care

prezintă un interes paleontologic;
(b) bunuri care au legătură cu istoria, inclusiv istoria ştiinţei şi tehnicii şi istoria militară şi socială, precum şi cu viaţa conducătorilor, gânditorilor, savanţilor şi artiştilor şi cu evenimente de importanţă naţională;
(c) obiecte provenite din săpături arheologice (autorizate, dar şi clandestine) sau din descoperiri arheologice terestre sau subacvatice;
(d) elemente ale unor monumente artistice sau istorice sau ale unor situri arheologice care au fost dezmembrate ([1]);
(e) obiecte de antichitate mai vechi de o sută de ani, precum inscripţiile, monedele şi sigiliile gravate;
(f) obiecte de interes etnologic;
(g) obiecte de interes artistic, şi anume: (i) tablouri, picturi şi desene realizate în întregime manual, pe orice suport şi din orice material (excluzând desenele industriale şi articolele manufacturate decorate manual); (ii) lucrări originale de artă monumentală şi de sculptură, din orice material; (iii) gravuri, stampe şi litografii originale; (iv) asamblaje şi montaje artistice originale, din orice material; (h) manuscrise rare şi incunabule;
(i) cărţi, documente şi publicaţii vechi de interes deosebit (istorice, artistice, ştiinţifice, literare etc.), izolate sau în colecţii;
(j) timbre poştale, timbre fiscale şi analoge, izolate sau în colecţii;
(k) arhive, inclusiv arhive fonografice, fotografice şi cinematografice;
(l) piese de mobilier mai vechi de o sută de ani şi instrumente muzicale vechi.
([1]) Icoanele şi statuile liturgice, chiar şi cele de sine stătătoare, trebuie considerate drept bunuri culturale aparţinând acestei categorii.

Partea B: Bunurile culturale care intră sub incidenţa articolului 4

Categorii de bunuri culturale în	Capitolul,	Pragul	Pragul	Unităţi

conformitate cu partea A	poziţia şi subpoziţia din Nomenclatura combinată (NC)	minim de vechime	financiar minim (valoarea în vamă)	suplimentare
c) obiecte provenite din săpături arheologice (autorizate şi clandestine) sau din descoperiri arheologice terestre sau subacvatice;	ex 9705; ex9706	Peste 250 de ani	Oricare ar fi valoarea	Număr de bucăţi (p/st)
d) elemente ale unor monumente artistice sau istorice sau ale unor situri arheologice care au fost dezmembrate ([1]);	ex 9705; ex9706	Peste 250 de ani	Oricare ar fi valoarea	Număr de bucăţi (p/st)
([1])Icoanele şi statuile liturgice, chiar şi cele de sine stătătoare, trebuie considerate drept bunuri culturale aparţinând acestei categorii.				

Partea C:Bunurile culturale care intră sub incidenţa articolului 5

Categorii de bunuri culturale în conformitate cu partea A	Capitolul, poziţia şi subpoziţia din Nomenclatura combinată (NC)	Pragul minim de vechime	Pragul financiar minim (valoarea în vamă)	Unităţi suplimentare
a) colecţii şi specimene rare de zoologie, botanică, mineralogie şi anatomie sau obiecte care prezintă un interes paleontologic;	ex 9705	Peste 200 de ani	Cel puţin 18 000 EUR per articol	Număr de bucăţi (p/st)
b) bunuri care au legătură cu istoria, inclusiv istoria ştiinţei şi tehnicii şi istoria militară şi socială, precum şi cu	ex 9705	Peste 200 de ani	Cel puţin 18 000 EUR per articol	Număr de bucăţi (p/st)

viaţa conducătorilor, gânditorilor, savanţilor şi artiştilor şi cu evenimente de importanţă naţională;				
e) obiecte de antichitate, precum inscripţiile, monedele şi sigiliile gravate;	ex 9706	Peste 200 de ani	Cel puţin 18 000 EUR per articol	Număr de bucăţi (p/st)
f) obiecte de interes etnologic;	ex 9705	Peste 200 de ani	Cel puţin 18 000 EUR per articol	Număr de bucăţi (p/st)
g) obiecte de interes artistic, şi anume:				
(i) tablouri, picturi şi desene realizate în întregime manual, pe orice suport şi din orice material (excluzând desenele industriale şi articolele manufacturate decorate manual);	ex 9701	Peste 200 de ani	Cel puţin 18 000 EUR per articol	Număr de bucăţi (p/st)
(ii) lucrări originale de artă monumentală şi de sculptura, din orice material;	ex 9703	Peste 200 de ani	Cel puţin 18 000 EUR per articol	Număr de bucăţi (p/st)
(iii) gravuri, stampe şi litografii originale;	ex 9702	Peste 200 de ani	Cel puţin 18 000 EUR per articol	Număr de bucăţi (p/st)
(iv) asamblaje şi montaje artistice originale, din orice material;	ex 9701	Peste 200 de ani	Cel puţin 18 000 EUR per articol	Număr de bucăţi (p/st)
(h) manuscrise rare şi incunabule;	ex 9702; ex9706	Peste 200 de ani	Cel puţin 18 000 EUR per articol	Număr de bucăţi (p/st)
(i) căiţi, documente şi publicaţii vechi de interes deosebit (istorice, artistice, ştiinţifice, literare etc.) izolate sau în	ex 9705; ex9706	Peste 200 de ani	Cel puţin 18 000 EUR per articol	Număr de bucăţi (p/st)

colecţii.				

Publicat în Jurnalul Oficial cu numărul 151L din data de 7 iunie 2019